

DE ANDER VOORBIJ DE STERREN II

HET LAND ACHTER DE MORGEN

EEN REIS NAAR HET HART VAN DE EEUWIGHEID

GERARD FELLER

Het land achter de morgen

(deel 2 van de Ander voorbij de sterren)

Een roman Gerard Feller

Copyright © 2026 Gerard Feller

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1 – De Rivier van Ontwaken.....	5
Hoofdstuk 2 – De Eerste Stad.....	14
Hoofdstuk 3 – Het Grote Herstel	24
Hoofdstuk 4 – De Leeuw en het Lam	34
Hoofdstuk 5 – De Bibliotheek van Levens	43
Hoofdstuk 6 – De Kronenzaal	54
Hoofdstuk 7 – De Wonden van de Koning	64
Hoofdstuk 8 – De Kamer van Gebeden	75
Hoofdstuk 9 – Het Feest van de Volken	84
Hoofdstuk 10 – De Muziek van de Sterren	94
Hoofdstuk 11 – Het Huis van de Vader.....	102
Hoofdstuk 12 – Voorbij de Morgen.....	112

HOOFDSTUK 1 – DE RIVIER VAN ONTWAKEN

Elias Vermeer werd wakker door een geluid dat geen geluid was.

Het was alsof muziek, licht, kleur en liefde samensmolten tot één ervaring.

Langzaam opende hij zijn ogen.

Boven hem strekte zich een hemel uit die tegelijk ochtend en avond leek te zijn. Geen zon hing aan de hemel, en toch was alles verlicht. Het licht kwam niet van buitenaf. Het leek uit alles zelf voort te komen.

Uit het gras.

Uit de bomen.

Uit de rivier die vlak naast hem stroomde.

Zelfs uit de lucht.

Elias kwam overeind.

Onmiddellijk voelde hij dat iets fundamenteel veranderd was.

Hij ademde diep in.

De lucht was rijker dan alles wat hij ooit had ingeademd.

Elke ademteug voelde alsof hij vreugde zelf inademde.

Hij keek naar zijn handen.

Zijn hart sloeg sneller.

Het waren zijn handen.

En toch waren ze anders.

Sterker.

Levendiger.

Volmaakter.

Geen littekens.

Geen ouderdom.

Geen vermoeidheid.

Zijn huid leek bijna licht te dragen.

Voorzichtig kneep hij zijn vuist samen.

Kracht stroomde door hem heen.

Niet de kracht van een atleet.

Niet de kracht van jeugd.

Maar de kracht van een lichaam dat volledig was waarvoor het bedoeld was.

Een gedachte schoot door hem heen.

"Ben ik dood?"

Een warme stem antwoordde achter hem.

"Nee."

Elias draaide zich om.

De wereld leek stil te vallen.

Daar stond zijn vader.

Niet zoals hij hem herinnerde van zijn laatste dagen.

Niet als de broze man die langzaam door ziekte werd afgebroken.

Maar sterk.

Rechtop.

Stralend.

Jonger dan Elias hem ooit had gekend.

Zijn ogen glinsterden van leven.

Elias voelde iets in zichzelf breken.

Alle jaren van gemis.

Alle herinneringen.

Alle onafgemaakte gesprekken.

Ze kwamen tegelijk naar boven.

"Papa..."

Meer kreeg hij niet uit zijn mond.

Zijn vader liep naar hem toe.

Toen hij hem omhelsde voelde Elias geen droom.

Geen herinnering.

Geen geestverschijning.

Hij voelde een werkelijk lichaam.

Warm.

Levend.

Aanwezig.

Elias begon te huilen.

Zijn vader hield hem vast.

Lange tijd zei geen van beiden iets.

Uiteindelijk trok zijn vader zich iets terug.

"Welkom thuis."

"Is dit werkelijk?"

Zijn vader glimlachte.

"Meer werkelijk dan alles wat wij aarde noemden."

Elias keek om zich heen.

Voor het eerst zag hij de rivier goed.

Het water was helder als kristal.

Maar tegelijkertijd zag hij kleuren die op aarde niet bestonden.

Het oppervlak weerspiegelde niet alleen licht.

Terwijl hij naar de rivier keek, gebeurde iets vreemds.

Zonder te bewegen wist hij plotseling hoe de bergen in de verte eruitzagen.

Niet alsof hij zich iets voorstelde.

Hij zag ze werkelijk.

Tegelijkertijd zag hij de rivier.

Tegelijkertijd voelde hij de wind over de heuvels.

Alsof zijn nieuwe lichaam niet gevangen zat op één plaats.

Alsof ruimte geen muur meer was maar een uitnodiging.

Zijn vader legt uit:

“Hier kunnen wij aanwezig zijn waar onze liefde aanwezig is.”

Het leek herinneringen te weerspiegelen.

Toen Elias naar het water keek zag hij plotseling beelden.

Zijn moeder die hem als kind vasthield.

Zijn eerste schooldag.

De nacht waarin hij Veritas Omega activeerde.

Zijn gesprek met Mei.

De sterren.

De Troon.

De Eerste Morgen.

Hij schrok.

“Wat is dit?”

Zijn vader keek naar de rivier.

“De Rivier van Ontwaken.”

“Waarom zie ik mijn leven?”

“Omdat hier niets verloren gaat.”

Elias keek opnieuw.

Beelden verschenen en verdwenen.

Niet alleen zijn eigen leven.

Hij zag glimpen van duizenden andere levens.

Lachende kinderen.

Oude mannen.

Moeders.

Koningen.

Bedelaars.

Heiligen.

Zondaars.

Iedereen opgenomen in een groter verhaal.

"Dit is onmogelijk."

Zijn vader schudde glimlachend zijn hoofd.

"Dat woord bestaat hier nauwelijks."

Ze begonnen langs de rivier te wandelen.

Bij iedere stap leek Elias sterker te worden.

Niet moeier.

Sterker.

De grond veerde licht onder zijn voeten.

De bomen langs de oever waren enorm.

Hun bladeren schitterden als groene edelstenen.

En toch voelde niets kunstmatig.

Integendeel.

Voor het eerst leek de natuur werkelijk levend.

Plotseling landde een vogel op een tak boven hen.

Het dier keek rechtstreeks naar Elias.

Niet zoals dieren op aarde keken.

Er zat bewustzijn in zijn blik.

Verwondering.

Vreugde.

Alsof het dier hem herkende.

"Zelfs de dieren zijn anders."

Zijn vader knikte.

"Ze zijn niet anders."

"Wat bedoel je?"

"Ze zijn zoals ze altijd bedoeld waren."

Elias keek naar de vogel.

Voor het eerst voelde hij iets wat hij op aarde nooit volledig had ervaren.

Verbondenheid.

Niet alleen met mensen.

Maar met de schepping zelf.

De vogel vloog weg.

Zijn vleugels lieten lichtsporen achter in de lucht.

Elias lachte hardop.

"Dit kan niet."

Zijn vader lachte mee.

"Dat zei ik ook toen ik hier aankwam."

Ze liepen verder.

In de verte verschenen bergen.

Hun toppen leken tot voorbij de wolken te reiken.

Water viel langs hun hellingen in duizenden watervallen.

Regenbogen dansten in de nevel.

Maar het meest verbazingwekkende was wat Elias voelde.

Een verlangen.

Niet het pijnlijke verlangen dat hij op aarde had gekend.

Niet het verlangen van gemis.

Maar het verlangen van ontdekking.

Alsof iedere berg zei:

Kom verder.

Er is meer.

Altijd meer.

Zijn vader keek naar hem.

"Voel je het?"

Elias knikte.

"Ja."

"Dat gevoel zal nooit verdwijnen."

"Waarom niet?"

Zijn vader bleef even stil.

Toen antwoordde hij:

"Omdat God oneindig is."

Ze stonden stil op een heuvel.

Beneden stroomde de rivier.

Boven hen strekte de hemel zich uit.

Elias keek naar de horizon.

Hij zag steden.

Bossen.

Meren.

Bergen.

Valleien.

Gebouwen die glinsterden als levende kristallen.

En achter dat alles opnieuw bergen.

En daarachter opnieuw.

Tot in de verte.

"Eindigt het ooit?"

vroeg hij zacht.

Zijn vader glimlachte.

"Nee."

"Hoe groot is dit?"

"Niemand weet het."

"Niemand?"

"Zelfs niet degenen die hier al duizenden jaren zijn."

Elias keek verbaasd op.

"Duizenden jaren?"

"Misschien miljoenen."

"En zij hebben nog niet alles gezien?"

Zijn vader lachte.

"Mijn zoon..."

Hij wees naar de horizon.

"...je staat nog maar aan de rand van Gods wereld."

Elias keek opnieuw.

Plotseling begreep hij iets.

De hemel was niet het einde van een reis.

De hemel was het begin van een veel grotere reis.

Zijn zoektocht naar God was voorbij.

Maar zijn ontdekking van God was pas begonnen.

HOOFDSTUK 2 – DE EERSTE STAD

Ze liepen uren.

Of misschien slechts enkele ogenblikken.

Elias begon al snel te ontdekken dat tijd hier anders werkte.

Niet omdat de tijd afwezig was.

Maar omdat niets meer werd voortgedreven door verval.

Op aarde had iedere klok hem herinnerd aan verlies.

Een dag dichterbij ouderdom.

Een dag dichterbij afscheid.

Een dag dichterbij de dood.

Hier bestond die druk niet.

Iedere seconde voelde vol.

Volledig.

Levend.

Voor hen verscheen langzaam een stad.

Aanvankelijk leek zij op een lichtvlek aan de horizon.

Maar naarmate zij dichterbij kwamen groeide haar omvang.

Torens reikten hoog boven groene heuvels uit.

Waterstromen liepen tussen gebouwen door.

Bomen groeiden uit terrassen en pleinen.

Bloemen bloeiden op balkons die kilometers hoog leken.

Geen enkele lijn was hard.

Geen enkele hoek voelde kunstmatig.

Alsof architectuur en natuur eindelijk hadden geleerd samen te leven.

Elias bleef staan.

"Dit is onmogelijk."

Zijn vader glimlachte.

"Je zult dat nog vaak zeggen."

Ze bereikten een brede poort.

Maar het woord poort deed geen recht aan wat zij zagen.

De ingang leek uit licht geweven.

Niet gesloten.

Niet bewaakt.

En toch voelde Elias onmiddellijk dat niets duisters hier naar binnen kon.

Niet omdat iemand het tegenhield.

Maar omdat duisternis hier eenvoudigweg niet meer kon bestaan.

Boven de poort stonden woorden.

Geen letters.

Geen taal.

Toch begreep Elias hun betekenis onmiddellijk.

WELKOM THUIS.

Zijn hart sloeg sneller.

"Voor iedereen?"

vroeg hij.

"Voor iedereen die de Koning liefheeft."

Zijn vader keek naar hem.

"En voor iedereen die door Hem geliefd wordt."

Toen zij de stad binnenliepen gebeurde iets onverwachts.

Mensen begonnen naar Elias te glimlachen.

Niet beleefd.

Niet oppervlakkig.

Het waren glimlachen van herkenning.

Alsof zij blij waren dat hij bestond.

Niet vanwege wat hij bereikt had.

Niet vanwege zijn kennis.

Niet vanwege Veritas Omega.

Gewoon omdat hij Elias was.

Hij voelde tranen opkomen.

Op aarde had hij zijn leven lang geprobeerd zichzelf te bewijzen.

Wetenschapper.

Denker.

Zoeker.

Hier leek niemand onder de indruk van zijn prestaties.

En toch voelde hij zich meer geliefd dan ooit.

Een jonge vrouw kwam naar hem toe.

Haar ogen straalden.

"Welkom."

"Ken ik u?"

vroeg Elias.

Ze lachte.

"Nog niet."

"Maar u lijkt blij mij te zien."

"Dat ben ik ook."

"Waarom?"

Ze keek hem verbaasd aan.

"Omdat jij bestaat."

Elias wist niet wat hij moest antwoorden.

De vrouw lachte opnieuw en liep verder.

Zijn vader keek hem aan.

"Dat is de normale manier waarop mensen elkaar hier begroeten."

"Ze kennen mij niet eens."

"Dat hoeft ook niet."

"Maar waarom zijn ze dan blij?"

Zijn vader wees omhoog.

"Omdat ieder mens iets van Gods heerlijkheid weerspiegelt."

Elias keek om zich heen.

Plotseling zag hij het.

Iedere persoon straalde.

Niet letterlijk licht.

Maar schoonheid.

Uniciteit.

Persoonlijkheid.

Alsof iedere ziel een unieke kleur van Gods karakter zichtbaar maakte.

Hij had nooit twee identieke mensen gezien.

Maar pas nu begreep hij hoe verschillend mensen werkelijk waren.

Een oude vrouw kwam voorbij.

Haar gezicht straalde wijsheid.

Een groep kinderen rende lachend achter haar aan.

Even verderop liep een man die eruitzag als een koning.

Naast hem wandelde een eenvoudige herder.

Niemand leek hoger.

Niemand leek lager.

Iedereen bezat waardigheid.

Ze bereikten een plein.

In het midden stond een boom.

Elias bleef onmiddellijk staan.

De boom was enorm.

Zijn kroon leek de hemel te raken.

Zilverachtig licht stroomde door de stam.

Vruchten hingen tussen de bladeren als levende edelstenen.

Hij voelde onmiddellijk dat deze boom anders was.

Belangrijk.

Zijn vader knikte.

"Je voelt het."

"Wat is dit?"

"Een afstammeling van de Boom des Levens."

Elias liep dichterbij.

Een geur van vreugde vulde de lucht.

Niet zoet.

Niet zwaar.

Maar levend.

Alsof herinneringen en hoop samen een geur hadden gekregen.

Toen hoorde hij ineens een bekende stem.

"Elias."

Zijn hart stond stil.

Hij draaide zich om.

Een vrouw stond aan de andere kant van het plein.

Even durfde hij niet te geloven wat hij zag.

Dezelfde donkere ogen.

Dezelfde glimlach.

Dezelfde nieuwsgierigheid.

Maar helderder.

Levendiger.

Vrijer.

"Mei?"

Ze glimlachte.

Voordat zij sprak wist Elias al wat zij voelde.

Niet haar gedachten als losse woorden.

Maar haar vreugde.

Haar herinneringen.

Haar liefde.

Niets werd opgedrongen.

Alles werd vrijwillig gedeeld.

Voor het eerst begreep Elias hoe gemeenschap bedoeld was.

Mei zegt:

“Hier verbergen wij ons niet meer achter woorden.”

Geen woord.

Geen uitleg.

Ze liep naar hem toe.

En voor een moment leek de hele stad te verdwijnen.

Alle vragen.

Alle mysteries.

Alle eeuwen.

Verdwenen.

Er bleef slechts één werkelijkheid over.

Twee vrienden.

Teruggevonden.

Mei bleef vlak voor hem staan.

“Je hebt er lang over gedaan.”

Elias lachte.

Voor het eerst sinds zijn aankomst voelde hij zich volledig ontspannen.

"Ik moest eerst het universum doorzoeken."

"En?"

"Het bleek dat ik op de verkeerde plaats zocht."

Mei keek hem onderzoekend aan.

"Waar zocht je dan?"

"In sterren."

"En waar vond je Hem?"

Elias keek omhoog.

Naar de boom.

Naar de stad.

Naar de hemel.

Naar de mensen.

Toen antwoordde hij zacht:

"In liefde."

Mei glimlachte.

"Dat leren we hier allemaal."

Ze begonnen samen over het plein te wandelen.

Hun gesprek ging uren door.

Of eeuwen.

Dat wist Elias niet.

Ze spraken over de aarde.

Over de dood.

Over hun zoektocht.

Over de Troon.

Over de Eerste Morgen.

Maar uiteindelijk stelde Elias de vraag die hem het meest bezighield.

"Mei."

"Ja?"

"Heb jij Hem al gezien?"

Ze bleef staan.

De vreugde in haar gezicht werd nog dieper.

Nog helderder.

Nog echter.

"Ja."

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

"En?"

Lange tijd zei ze niets.

Alsof woorden tekortschoten.

Toen antwoordde ze zacht:

"Alles wat wij ooit over liefde hebben gedacht..."

Ze keek naar de hemel.

"...was slechts een schaduw."

Elias slikte.

"Is Hij echt zo mooi?"

Mei keek hem aan.

Tranen verschenen in haar ogen.

Maar het waren geen tranen van verdriet.

Alleen van vreugde.

"Nee."

"Nee?"

Ze glimlachte.

"Veel mooier."

En ergens diep in zichzelf voelde Elias opnieuw hetzelfde verlangen dat hij sinds zijn ontwaken had gevoeld.

Niet het verlangen van gemis.

Maar het verlangen van ontdekking.

Want achter deze stad lag meer.

Achter de bergen lag meer.

Achter de sterren lag meer.

En uiteindelijk wachtte Degene die mooier was dan alles wat ooit geschapen was.

Hun reis was nog maar net begonnen.

HOOFDSTUK 3 – HET GROTE HERSTEL

De volgende morgen — als het tenminste morgen genoemd kon worden — werd Elias gewekt door vogelgezag.

Maar dit was geen vogelgezag zoals hij dat op aarde had gekend.

Iedere toon droeg betekenis.

Iedere melodie leek een verhaal te vertellen.

Alsof de vogels niet zongen over de schepping.

Maar mét de schepping.

Elias stond op uit het huis waarin hij en Mei verbleven.

Vanuit het raam keek hij uit over de stad.

De straten glinsterden in het zachte licht.

Fontein en dansten tussen bloeiende bomen.

Kinderen speelden op pleinen.

Mensen wandelden met dieren.

Overal heerste beweging.

Maar nergens haast.

Overal vreugde.

Maar nergens oppervlakkigheid.

Er werd op de deur geklopt.

Toen Elias opendeed stond Mei glimlachend buiten.

"Ben je klaar?"

"Klaar waarvoor?"

"Voor een verrassing."

"Dat klinkt gevaarlijk."

"Niet hier."

Ze liepen samen door de stad.

Na enige tijd bereikten ze een groot plein.

Midden op het plein stond een figuur die Elias onmiddellijk herkende als een engel.

Niet omdat hij vleugels had.

Niet omdat hij straalde.

Maar omdat zijn aanwezigheid de ruimte leek te vullen.

Alsof de werkelijkheid zelf iets steviger werd waar hij stond.

De engel glimlachte.

"Elias Vermeer."

"U kent mij?"

"Wij hebben je lange tijd gevolgd."

"Dat klinkt verontrustend."

De engel lachte.

"Voor ons was jouw zoektocht naar de Ander een van de mooiste verhalen van de laatste eeuwen."

Mei grijnsde.

"Zie je wel dat je beroemd bent."

Elias rolde met zijn ogen.

"Zelfs in de hemel ontkom ik daar niet aan."

De engel strekte zijn hand uit.

"Kom."

"Waarheen?"

"Ik wil jullie iets laten zien."

Voor hen verscheen een opening van licht.

Niet plotseling.

Niet spectaculair.

Het was alsof een gordijn langzaam werd opengeschoven.

Daarachter lag een landschap.

Elias hield zijn adem in.

Een oceaan strekte zich uit tot aan de horizon.

Maar het water bezat kleuren die hij nooit eerder had gezien.

Diepe blauwen.

Levende zilvertinten.

Kleuren waarvoor op aarde geen naam bestond.

Aan de kust stonden bossen.

Bergen.

Valleien.

Watervallen.

Alles straalde leven uit.

"Waar zijn we?"

vroeg Elias.

"Op aarde."

Elias keek verbaasd op.

"Dat kan niet."

"Waarom niet?"

"Omdat de aarde nooit zo was."

De engel glimlachte.

"Precies."

Ze begonnen langs de kust te wandelen.

Onderweg zag Elias dieren.

Grote kudde.

Wolven.

Leeuwen.

Herten.

Olifanten.

Allemaal samen.

Geen angst.

Geen jacht.

Geen dreiging.

Een jonge leeuw liep nieuwsgierig naar Elias toe.

Het dier keek hem aan.

Toen legde het zijn enorme kop tegen zijn schouder.

Elias schoot in de lach.

"Dit is onmogelijk."

De leeuw geeuwde tevreden.

De engel keek glimlachend toe.

"Onmogelijk volgens welke wereld?"

Elias had geen antwoord.

Na enige tijd bereikten zij een heuvel.

Daar bleef de engel staan.

Onder hen lag een vallei.

De mooiste plek die Elias ooit had gezien.

En toch voelde hij plotseling verdriet.

Niet pijnlijk.

Maar diep.

"Wat is er?"

vroeg Mei.

Elias keek naar beneden.

"Dit had de aarde kunnen zijn."

De engel knikte.

"Ja."

Lange tijd zei niemand iets.

Toen sprak de engel opnieuw.

"Veel mensen denken dat God Zijn schepping heeft weggegooid."

Hij wees naar de wereld om hen heen.

"Maar dat heeft Hij nooit gedaan."

"Wat heeft Hij dan gedaan?"

vroeg Elias.

"Hersteld."

Hij bukte zich.

Pakten een bloem op.

De bloem straalde licht uit.

"Zie je deze bloem?"

Elias knikte.

"Deze bloem is niet nieuw."

"Niet nieuw?"

"Nee."

"Maar zij heeft nooit op aarde bestaan."

De engel glimlachte.

"Toch wel."

Hij keek naar de bloem.

"Elke bloem die ooit bloeide."

"Elke bloem die ooit verwelkte."

"Elke bloem die ooit door iemand geliefd werd."

"Alles leeft hierin verder."

Elias keek opnieuw.

Plotseling leek de bloem oneindig dieper.

Alsof duizenden verhalen in haar verborgen lagen.

De engel keek naar de horizon.

"God maakt niet alles nieuw door het oude te vernietigen."

"Hoe dan?"

"Door het te voltooien."

Langzaam begon Elias iets te begrijpen.

De nieuwe aarde was geen vervanging.

Geen reservewereld.

Geen vlucht uit de oude werkelijkheid.

Het was de vervulling ervan.

Zoals een eikel geen vervanging is van een eik.

Maar haar bestemming.

Ze wandelden verder.

Plotseling bleef Mei staan.

In de verte liep een dier.

Elias keek beter.

Zijn ogen werden groot.

"Dat is een mammoet."

De engel knikte.

"Ja."

Verderop zag hij een dodo.

Daarachter een reusachtige vogel.

Nog verder een kudde dieren die op aarde al miljoenen jaren uitgestorven waren.

"Zijn die allemaal hier?"

vroeg Elias.

"Waarom zouden ze niet?"

antwoordde de engel.

Elias dacht na.

Hij had nooit beseft hoe mensgericht zijn denken was geweest.

Zelfs zijn idee van de hemel was grotendeels om mensen blijven draaien.

Nu begon hij iets nieuws te zien.

God hield niet alleen van mensen.

God hield van alles wat Hij gemaakt had.

Een vlinder landde op zijn hand.

De vleugels schitterden als vloeibare regenbogen.

Elias keek ernaar.

En opeens wist hij iets.

Niet door redeneren.

Niet door wetenschap.

Maar door zien.

Liefde bewaart.

Liefde vernietigt niet.

Liefde vergeet niet.

Liefde voltooit.

De engel keek hem aan.

"Je begint het te begrijpen."

"Wat?"

De engel glimlachte.

"Waarom de opstanding noodzakelijk was."

Elias keek opnieuw naar de wereld.

Toen viel alles op zijn plaats.

God had de mens niet geschapen om geest te worden.

God had de mens geschapen om mens te zijn.

De aarde was geen fout geweest.

Het lichaam was geen vergissing geweest.

Materie was geen lagere werkelijkheid geweest.

Alles was altijd bedoeld geweest voor heerlijkheid.

Mei keek naar hem.

"Waar denk je aan?"

Elias glimlachte.

"Mijn hele leven dacht ik dat de hemel het einde van de schepping was."

"En nu?"

Hij keek naar de bergen.

De oceanen.

De dieren.

De hemel.

De oneindige wereld die zich voor hem uitstreckte.

Toen antwoordde hij:

"Nu denk ik dat de schepping eindelijk begonnen is."

Op dat moment verscheen in de verte een enorme berg.

Veel groter dan alle andere.

De top verdween in een zee van licht.

De engel keek ernaar.

Zijn gezicht werd plotseling ernstig.

"Eens zullen jullie daarheen gaan."

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

"Wat is daar?"

De engel glimlachte.

"De Kronenzaal."

"De plaats waar alle verhalen samenkomen."

"De plaats waar de Koning Zijn kinderen ontvangt."

En diep vanbinnen wist Elias dat alles wat hij tot nu toe had gezien slechts voorbereiding was geweest.

Het echte wonder lag nog voor hem.

HOOFDSTUK

4 – DE LEEUW EN HET LAM

De dagen die volgden waren de gelukkigste die Elias zich kon herinneren.

Maar zelfs dat woord was niet juist.

Geluk had hij op aarde gekend.

Geluk kwam en ging.

Geluk hing af van omstandigheden.

Dit was iets anders.

Dieper.

Steviger.

Alsof vreugde niet langer een gevoel was, maar een eigenschap van de werkelijkheid zelf.

Hij liep samen met Mei over een uitgestrekte vlakte.

Het gras golfde als een groene oceaan.

Bloemen bewogen mee op een wind die zacht klonk als muziek.

In de verte stonden kuddes dieren.

Honderden.

Duizenden.

Maar niets vluchtte.

Niets joeg.

Niets verborg zich.

"Ik blijf dit vreemd vinden."

Mei glimlachte.

"Wat precies?"

"Dat niemand bang is."

"Dat komt omdat angst haar werk heeft verloren."

Ze liepen verder.

Plotseling bleef Elias staan.
Niet ver van hen lag een leeuw.
Een enorme mannetjesleeuw.
Zijn gouden manen schitterden in het licht.
Naast hem lag een klein lam.
Het lam sliep.
Met zijn kop tegen de flank van de leeuw.
Elias staarde.
De leeuw keek op.
Hun blikken ontmoetten elkaar.
Tot Elias' verbazing voelde hij geen dreiging.
Geen dierlijk instinct.
Geen roofzucht.
Alleen wijsheid.
Een oude, diepe wijsheid.
De leeuw stond langzaam op.
Hij liep naar Elias toe.
Zijn poten maakten nauwelijks geluid.
Elias bleef rustig.
Blijkbaar was dit normaal.
Voor Elias voelde het allesbehalve normaal.
Toen de leeuw vlak voor hem stond gebeurde iets onverwachts.
Niet met woorden.
Niet met geluid.
Maar toch volkomen duidelijk.
Elias begreep wat de leeuw dacht.
Welkom.

Elias schrok.

"Heb jij dat gehoord?"

Mei knikte.

"Nee."

"Nee?"

"Ik hoorde niets."

"Maar..."

Ze glimlachte.

"Je hebt begrepen."

De leeuw keek hem aan.

En opnieuw begreep Elias.

Niet omdat het dier menselijke taal sprak.

Maar omdat tussen hen geen misverstand meer mogelijk was.

De scheiding tussen bewustzijn was dunner geworden.

Eerlijker.

Zuiverder.

"Wie ben jij?"

vroeg Elias voorzichtig.

Het antwoord kwam onmiddellijk.

Ik ben Asher.

De beschermer van deze vlakte.

Elias keek verbaasd naar Mei.

"Zie jij dit?"

"Ik zie alleen dat je met een leeuw praat."

"Dat is niet normaal."

"Voor de oude aarde niet."

De leeuw draaide zich om.

Volg mij.

Zonder precies te weten waarom gehoorzaamde Elias.

Elias ontdekte dat hij niet alleen Asher begreep.

Hij begreep de hele vlakte.

De vogels zongen geen liederen.

Zij deelden vreugde.

De bomen spraken niet.

Maar hun leven stroomde door de schepping als muziek.

Samen liepen zij over de vlakte.

Onderweg sloten andere dieren zich aan.

Herten.

Wolven.

Paarden.

Zelfs een enorme beer.

Niemand bedreigde elkaar.

Niemand probeerde hoger te zijn dan de ander.

Het leek alsof iedere soort eindelijk wist wie zij werkelijk was.

Na enige tijd bereikten zij een heuvel.

Vanaf de top keek Elias uit over een vallei.

Zijn adem stokte.

Hier leefden duizenden dieren samen.

Niet als gevangenen.

Niet als huisdieren.

Niet als concurrenten.

Maar als een gemeenschap.

Plotseling begreep hij iets.

Op aarde had de mens zichzelf beschouwd als de kroon van de schepping.

Hier zag hij dat de schepping veel groter was dan de mens.

God hield niet minder van mensen.

Maar wel van veel meer dan mensen.

"Waarom laat je mij dit zien?"

vroeg Elias.

De leeuw keek naar de horizon.

Omdat jij moet leren kijken.

"Kijken?"

Zoals de Koning kijkt.

Elias zweeg.

Hij dacht aan zijn leven.

Aan laboratoria.

Computers.

Theorieën.

Experimenten.

Hij had duizenden dingen bestudeerd.

Maar zelden werkelijk gekeken.

Niet zoals nu.

Niet met verwondering.

Niet met liefde.

De leeuw ging verder.

Op aarde dacht de mens vaak dat heerschappij betekende dat alles om hem draaide.

Elias voelde de waarheid van die woorden.

De leeuw keek hem aan.

Maar de Koning regeert anders.

"Hoe dan?"

Door te dienen.

Door leven te geven.

Door schoonheid te laten groeien.

Door vrijheid mogelijk te maken.

Plotseling moest Elias denken aan het Imperium van Schaduwen.

Aan de moeder die haar leven gaf voor haar kind.

Aan de lessen van vrijheid.

Aan de Troon.

Aan de littekens die hij ooit had gezien.

Dezelfde waarheid kwam telkens terug.

Liefde heerst door zichzelf te geven.

De leeuw keek omhoog.

De wolken weken uiteen.

In de verte verscheen een berg.

Veel dichterbij dan de vorige keer.

De top straalde licht uit.

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

"Die berg weer."

Ja.

"Waarom zie ik hem overal?"

Omdat alles daarheen wijst.

"Wat is er op die berg?"

De leeuw zweeg lange tijd.

Toen antwoordde hij.

De Koning.

Het woord vulde de lucht.

Niet als informatie.

Maar als aanwezigheid.

Zelfs de dieren werden stil.

De wind leek te luisteren.

De bloemen bewogen zachter.

Voor het eerst beseftte Elias dat iedereen hier leefde vanuit één middelpunt.

Niet een plaats.

Niet een systeem.

Niet een idee.

Een Persoon.

En hoe dichter men bij die Persoon kwam, hoe echter alles werd.

De leeuw stond op.

Het is tijd.

"Voor wat?"

Je volgende les.

"Welke les?"

De leeuw glimlachte op een manier die bijna menselijk leek.

Leren waarom zelfs de hemel niet het einddoel is.

Daarmee draaide hij zich om.

De dieren volgden hem.

Langzaam verdwenen zij tussen de heuvels.

Elias bleef achter met Mei.

Lange tijd zeiden ze niets.

Toen sprak Mei.

"Ik begin iets te begrijpen."

"Wat?"

"Waarom C.S. Lewis schreef dat de hemel steeds verder omhoog en verder naar binnen gaat."

Elias keek naar de berg.

Naar het licht.

Naar de oneindige werkelijkheid die zich daarachter leek uit te strekken.

Toen antwoordde hij zacht:

"Misschien zijn we nog steeds maar in de voorhof."

Mei glimlachte.

"Dat denk ik ook."

En diep in de verte klonk een geluid.

Niet van donder.

Niet van muziek.

Maar van een vreugde die naderbij kwam.

Alsof de hele schepping zich voorbereidde op een ontmoeting.

Een ontmoeting die alles wat Elias tot nu toe had gezien zou overtreffen.

De reis naar de Kronenzaal was begonnen.

HOOFDSTUK 5 – DE BIBLIOTHEEK VAN LEVENS

De reis naar de Kronenzaal duurde langer dan Elias had verwacht.

Niet omdat de afstand groot was.

Maar omdat de weg zelf deel uitmaakte van de bestemming.

Hoe verder zij trokken, hoe rijker de werkelijkheid werd.

Bossen kregen diepere kleuren.

Bergen werden majestueuzer.

Rivieren begonnen te schitteren als vloeibaar licht.

En overal ontmoetten zij mensen.

Miljoenen mensen.

Niemand leek haast te hebben.

Niemand was verveeld.

Niemand verlangde terug naar het verleden.

Iedereen leek te leven vanuit een voortdurende ontdekking.

Op een dag bereikten zij een gebouw.

Tenminste, gebouw was niet het juiste woord.

Het leek groter dan een continent.

Toch voelde het warm.

Uitnodigend.

Persoonlijk.

Pilaren van licht reikten omhoog tot voorbij het zichtbare plafond.

Tussen die pilaren bewogen mensen.

Duizenden.

Misschien miljoenen.

Boven de ingang stonden woorden.

Niet geschreven.

Maar aanwezig.

Elias begreep hun betekenis onmiddellijk.

DE BIBLIOTHEEK VAN LEVENS

Hij bleef staan.

"Dit is groter dan een stad."

Een stem antwoordde achter hem.

"Dat komt omdat verhalen groter zijn dan steden."

Elias draaide zich om.

Een oudere man stond glimlachend achter hem.

Zijn ogen straalden wijsheid uit.

Zijn gezicht was onbekend.

Maar toch voelde Elias onmiddellijk vertrouwen.

"Wie bent u?"

"Een bibliothecaris."

"Van al deze verhalen?"

"Van een klein deel ervan."

Elias keek opnieuw naar het immense gebouw.

"Hoeveel levens zijn hier opgeslagen?"

De man glimlachte.

"Allemaal."

Elias zweeg.

Hij had miljoenen antwoorden verwacht.

Misschien miljarden.

Maar niet dat woord.

Allemaal.

De bibliothecaris keek hem aan.

"Kom."

Ze betraden de bibliotheek.

Binnen bevonden zich geen boeken.

Geen planken.

Geen archieven.

Geen schermen.

In plaats daarvan zag Elias duizenden lichtzuilen.

Elke zuil straalde een eigen kleur uit.

Sommige goud.

Andere blauw.

Groen.

Rood.

Zilver.

Iedere kleur leek een persoonlijkheid uit te drukken.

Een leven.

Een verhaal.

Een ziel.

"Wat zijn dit?"

vroeg Elias.

"Levens."

"Hoe bedoelt u?"

"Raak er één aan."

Voorzichtig legde Elias zijn hand op een lichtzuil.

Plotseling verdween de bibliotheek.

Hij stond midden in een dorp.

Een klein dorp.

Eeuwen geleden.

Een jonge vrouw liep over een stoffige weg.

Ze droeg een kind op haar arm.

Elias voelde haar vermoeidheid.

Haar zorgen.

Haar liefde.

Maar ook haar geloof.

Hij beleefde haar leven niet als toeschouwer.

Hij beleefde het van binnenuit.

Hij voelde haar vreugde toen haar zoon geboren werd.

Haar angst toen oorlog uitbrak.

Haar gebeden in de nacht.

Haar vertrouwen.

Haar twijfel.

Haar hoop.

Toen eindigde de ervaring.

Elias stond opnieuw in de bibliotheek.

Hij ademde diep.

"Dat was echt."

"Ja."

"Ik voelde alles."

"Dat was de bedoeling."

Elias keek naar de eindeloze rijen lichtzuilen.

Plotseling beseft hij iets.

Iedere zuil was een universum.

Iedere persoon een wereld.

Iedere ziel een verhaal dat God belangrijk genoeg had gevonden om eeuwig te bewaren.

"Waarom bestaat deze plaats?"

vroeg hij.

De bibliothecaris keek hem aan.

"Omdat liefde zich herinnert."

Die woorden troffen hem diep.

Opeens dacht Elias aan de aarde.

Aan vergeten mensen.

Vergefen namen.

Vergefen levens.

Hoeveel mensen waren gestorven zonder monument?

Zonder geschiedenisboek?

Zonder erkenning?

Hier bleek niemand vergeten.

Niemand.

Zelfs de kleinste daad van liefde leefde voort.

Zelfs de stilste gebeden.

Zelfs de verborgen tranen.

De bibliothecaris leidde hen verder.

Ze kwamen bij een enorme zaal.

In het midden stond één enkele lichtzuil.

Veel groter dan alle andere.

Elias voelde onmiddellijk dat deze anders was.

Belangrijker.

Dieper.

"Wat is dit?"

De bibliothecaris glimlachte.

"Jouw leven."

Elias verstijfde.

Zijn leven.

Alles.

Zijn jeugd.

Zijn vader.

Anna.

Mei.

Veritas Omega.

De zoektocht.

De Troon.

De Eerste Morgen.

Alles bevond zich hierin.

Langzaam liep hij dichterbij.

Zijn hand trilde.

"Ben ik klaar om dit te zien?"

De bibliothecaris keek hem vriendelijk aan.

"Waarschijnlijk niet."

"Dan wacht ik."

De man lachte.

"Dat zegt iedereen."

Elias keek naar Mei.

Zij glimlachte.

"Ik heb de mijne ook gezien."

"En?"

Lange tijd zei ze niets.

Toen antwoordde ze zacht.

"Ik heb ontdekt dat God veel dichterbij was dan ik ooit vermoedde."

Voorzichtig legde Elias zijn hand tegen het licht.

Onmiddellijk werd hij meegezogen.

Hij zag zichzelf als kind.

Liggend in het gras naast zijn vader.

Kijkend naar de sterren.

Hij zag de nacht waarop zijn vader stierf.

De leegte.

Het verdriet.

De vragen.

Maar nu zag hij iets wat hij toen niet had gezien.

God was aanwezig.

Niet zichtbaar.

Niet dwingend.

Maar aanwezig.

Hij zag Anna.

Hun liefde.

Hun verwijdering.

Hun pijn.

En opnieuw zag hij iets nieuws.

God was aanwezig.

Een onbekende verpleegkundige die ooit door een gesprek met Elias moed had gevonden.

Een student die door zijn boeken opnieuw naar God was gaan zoeken.

Een eenzame man die jaren later troost vond in woorden die Elias allang vergeten was.

Dan ontdekt hij:

Geen enkele daad van liefde was ooit verloren gegaan.

Hij zag zijn jaren van eenzaamheid.

Zijn obsessie met de vraag of er werkelijk iemand buiten hem bestond.

Zijn zoektocht.

Zijn wanhoop.

Zijn gebeden.

En overal zag hij dezelfde werkelijkheid.

Een onzichtbare hand.

Een liefdevolle aanwezigheid.

Een geduld dat nooit opgaf.

Toen kwam hij bij de moeilijkste momenten.

De momenten waarop hij God had verweten afwezig te zijn.

Daar verwachtte hij antwoorden.

Verklaringen.

Rechtvaardigingen.

Maar wat hij zag brak zijn hart.

God had niet afwezig geweest.

God had geleden.

Met hem.

Elke traan.

Elke nacht.

Elke angst.

Alles was gezien.

Alles was gedragen.

Elias begon te huilen.

Voor het eerst begreep hij iets.

Niet met zijn verstand.

Maar met zijn hele wezen.

Liefde kijkt nooit weg.

Toen verscheen een scène die hij zich niet herinnerde.

Een avond uit zijn jeugd.

Hij zat alleen.

Verdrietig.

Verloren.

Hij had een gebed uitgesproken dat hij daarna volledig was vergeten.

Een eenvoudig gebed.

"God, als U bestaat, laat me U ooit vinden."

De jonge Elias had die woorden uitgesproken.

En daarna vergeten.

Maar God niet.

De scène vervaagde.

Elias stond opnieuw in de bibliotheek.

Tranen stroomden over zijn gezicht.

Mei stond naast hem.

De bibliothecaris keek hem vriendelijk aan.

"Wat heb je gezien?"

Elias keek naar de eindeloze zaal.

Naar de miljoenen verhalen.

Naar de liefde die alles had gedragen.

Toen antwoordde hij zacht.

"Ik dacht altijd dat ik God zocht."

De bibliothecaris glimlachte.

"En nu?"

Elias keek omhoog.

Naar het licht dat de bibliotheek vulde.

"Nu weet ik dat Hij al die tijd mij zocht."

Op dat moment begon ergens diep in het gebouw een klok te klinken.

Niet luid.

Maar majestueus.

De bibliothecaris keek op.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht.

"Het is tijd."

"Waarvoor?"

De oude man keek naar de verre berg.

De berg die steeds groter leek te worden.

De berg waarvan de top verborgen lag in heerlijkheid.

"Voor de Kronenzaal."

En diep in zijn hart wist Elias dat de grootste ontdekking van zijn leven nog steeds voor hem lag.

HOOFDSTUK 6 – DE KRONENZAAL

De berg was veel groter dan Elias zich had voorgesteld.

Naarmate zij dichterbij kwamen leek hij niet alleen hoger te worden.

Hij werd dieper.

Rijker.

Werkelijker.

Alsof de berg meer werkelijkheid bezat dan de wereld eromheen.

Zijn hellingen waren bedekt met bossen die schitterden als levende smaragden.

Rivieren stroomden langs de flanken als vloeibaar kristal.

Overal klonk muziek.

Niet afkomstig van instrumenten.

De berg zelf zong.

Elias voelde het tot diep in zijn ziel.

"Waarom voelt alles hier sterker?"

vroeg hij.

De bibliothecaris glimlachte.

"Omdat je dichterbij het middelpunt komt."

"Het middelpunt van wat?"

De man keek omhoog.

"Van alles."

Zij bereikten een enorm plateau.

Elias bleef onmiddellijk staan.

Voor hem strekte zich een zaal uit die groter was dan steden.

Pilaren van licht rezen omhoog tot voorbij het zicht.

Waterstromen liepen door de vloer als heldere rivieren.

Duizenden bomen groeiden tussen de pilaren.

Bloemen bloeiden overal.

En toch was alles één geheel.

Geen enkel onderdeel leek los te staan van het andere.

Boven de ingang stonden woorden.

Niet geschreven.

Maar aanwezig.

DE KRONENZAAL

Elias voelde ontzag.

Niet angst.

Maar heilige verwondering.

Ze gingen naar binnen.

Daar stakte zijn adem.

Mensen.

Overal mensen.

Niet duizenden.

Niet miljoenen.

Ontelbare menigten.

Mensen uit iedere eeuw.

Iedere cultuur.

Iedere taal.

Kinderen.

Ouden.

Koningen.

Slaven.

Geleerden.

Herderinnen.

Martelaren.

Moeders.

Vaders.

Iedereen straalde.

Iedereen leefde.

Iedereen was volkomen zichzelf.

En toch vormden zij één gemeenschap.

Elias zag een oude man met een verweerd gezicht.

Naast hem stond een jonge vrouw uit een heel andere tijd.

Verderop een kind.

Daarnaast iemand die ooit een keizer moest zijn geweest.

Niemand leek belangrijker.

Niemand minder.

Plotseling hoorde Elias een bekende stem.

"Welkom."

Hij draaide zich om.

Een man stond voor hem.

Zijn gezicht kende hij van schilderijen.

Van boeken.

Van geschiedenis.

Maar geen schilderij had hem juist weergegeven.

"Paulus?"

De man glimlachte.

"Dat was inderdaad mijn naam op aarde."

Elias keek hem verbaasd aan.

"U bent werkelijk Paulus."

"En jij bent werkelijk Elias."

Paulus lachte.

"Wij hebben veel over je zoektocht gesproken."

Elias voelde zich plotseling ongemakkelijk.

"Dat klinkt niet geruststellend."

Paulus lachte nog harder.

"Maak je geen zorgen. Niemand hier lacht om je vragen."

Zijn gezicht werd zachter.

"Wij herinneren ons allemaal onze eigen."

Ze wandelden samen verder.

Onderweg ontmoetten zij anderen.

Mannen en vrouwen die Elias alleen uit de Bijbel kende.

Maar ook talloze onbekenden.

Een eenvoudige vrouw uit de Middeleeuwen.

Een jongen die jong gestorven was.

Een zendeling uit een vergeten land.

Een oude boer.

Een verpleegster.

Een straatveger.

Steeds opnieuw viel Elias hetzelfde op.

Sommigen straalden een bijzondere heerlijkheid uit.

Niet omdat zij beroemd waren geweest.

Integendeel.

Vaak waren het juist de onbekenden.

"Waarom?"

vroeg Elias.

Paulus glimlachte.

"Kom."

Hij wees naar een vrouw die rustig tussen de menigte liep.

Niemand leek speciaal op haar te letten.

Toch straalde zij als een ster.

"Wie is zij?"

"Niemand die jij kent."

"Wat heeft zij gedaan?"

Paulus keek hem aan.

"Vijftig jaar lang zorgde zij voor een zwaar gehandicapt kind."

Elias zweeg.

"Niemand schreef ooit een boek over haar."

"Niemand kende haar naam buiten haar dorp."

"Maar de Koning kende haar."

De woorden troffen hem diep.

Terwijl Elias tussen de menigte liep begonnen lichtlijnen over zijn handen te verschijnen.

Geen versiering.

Geen beloning.

Maar herinneringen die zichtbaar werden.

In zijn huid verschenen levende beelden.

Een gebed uit zijn jeugd.

Een gesprek met Mei.

Een moment waarop hij iemand moed had gegeven zonder het zelf te beseffen.

Paulus legt uit:

"Dat is jouw getuigenis."

"Iedereen draagt zichtbaar hoe Gods genade door zijn leven heeft gewerkt."

Op aarde had hij vaak gedacht dat grootheid zichtbaar moest zijn.

Hier bleek het tegenovergestelde waar.

De grootste heerlijkheid kwam vaak voort uit verborgen trouw.

Toen klonk muziek.

De hele zaal werd stil.

Een licht verscheen boven het midden van de ruimte.

Het groeide.

Helderder.

Prachtiger.

Zuiverder.

Uit het licht kwamen kronen tevoorschijn.

Niet van goud.

Niet van edelstenen.

Maar van levende heerlijkheid.

Iedere kroon was uniek.

Geen twee waren gelijk.

Sommige schitterden als sterren.

Andere als vuur.

Andere als ochtendlicht.

Elias keek verbaasd.

"Zijn dit de kronen?"

Paulus knikte.

"Ja."

"De kroon van het leven."

"De kroon van gerechtigheid."

"De kroon van vreugde."

"En nog veel meer."

Elias dacht aan alles wat hij hierover had gelezen.

Aan de beloningen.

Aan de kronen.

Aan de overwinning.

Maar wat vervolgens gebeurde verraste hem volledig.

De mensen ontvingen hun kronen.

En onmiddellijk legden zij deze neer.

Voor een troon van licht die in het midden van de zaal stond.

Niemand hield zijn kroon vast.

Niemand probeerde haar te bewaren.

Niemand wilde ermee pronken.

Iedere kroon werd teruggegeven.

In liefde.

In aanbidding.

In vreugde.

Elias keek naar Paulus.

"Waarom doen ze dat?"

Paulus glimlachte.

"Omdat wij eindelijk begrijpen."

"Wat begrijpen?"

"Dat zelfs onze trouw uiteindelijk een geschenk van Hem was."

Opnieuw verschenen kronen.

Opnieuw werden zij ontvangen.

Opnieuw werden zij neergelegd.

En iedere keer dat dit gebeurde werd de zaal helderder.

Rijker.

Vreugdevoller.

Alsof geven meer vreugde bracht dan ontvangen.

Toen zag Elias iets onverwachts.

Zijn vader liep naar voren.

Boven zijn hoofd verscheen een kroon.
Niet groot.
Niet indrukwekkend.
Maar prachtig.
Zijn vader ontving haar.
Keek ernaar.
Glimlachte.
En legde haar onmiddellijk neer aan de voet van de troon.
Tranen vulden Elias' ogen.
Niet vanwege de kroon.
Maar vanwege de liefde waarmee zijn vader haar teruggaf.
Toen begreep hij.
De kronen waren geen beloningen om te bezitten.
Zij waren mogelijkheden om lief te hebben.
Mogelijkheden om terug te geven wat eerst ontvangen was.
Plotseling werd de hele zaal stil.
Volkomen stil.
De muziek stopte.
De rivieren stopten niet met stromen.
Maar zelfs hun geluid leek zachter te worden.
Iedereen keek naar dezelfde richting.
De troon.
Paulus keek omhoog.
Zijn ogen vulden zich met vreugde.
Zijn stem werd fluisterzacht.
"Hij komt."
Een golf van verwachting ging door de zaal.

Niet zenuwachtig.

Niet angstig.

Maar vol verlangen.

Dieper dan alles wat Elias ooit had gevoeld.

Zijn hart begon sneller te kloppen.

Hij wist het zonder uitleg.

Zonder woorden.

Zonder twijfel.

Tot nu toe had hij de werken van de Koning gezien.

Zijn schepping.

Zijn herstel.

Zijn liefde.

Zijn volk.

Maar nu naderde de Koning Zelf.

En ergens diep in zijn ziel wist Elias dat alles wat hij tot nu toe had beleefd slechts
voorbereiding
was geweest.

De werkelijkheid stond op het punt nog werkelijker te worden.

HOOFDSTUK 7 – DE WONDEN VAN DE KONING

De stilte in de Kronenzaal was anders dan iedere stilte die Elias ooit had ervaren.

Op aarde was stilte meestal de afwezigheid van geluid geweest.

Een lege kamer.

Een verlaten straat.

Een nacht zonder stemmen.

Maar deze stilte was vol.

Vol verwachting.

Vol leven.

Vol liefde.

Miljarden ogen waren gericht op de Troon.

Niemand sprak.

Niemand bewoog.

Zelfs de lichtstromen die door de zaal liepen leken zachter te worden.

Elias voelde zijn hart sneller slaan.

Naast hem stond Mei.

Aan de andere kant zijn vader.

Verderop Paulus.

Abraham.

Mensen uit alle tijden.

Allemaal keken zij naar dezelfde plaats.

Toen begon het licht rond de Troon te veranderen.

Niet feller.

Maar dieper.

Alsof achter het licht een nog grotere werkelijkheid zichtbaar werd.

Elias probeerde te kijken.

Maar telkens wanneer hij dacht iets te zien ontdekte hij dat er nog meer was.

Meer schoonheid.

Meer majesteit.

Meer vreugde.

Meer liefde.

Toen verscheen een gestalte.

Geen explosie van heerlijkheid.

Geen overweldigende macht.

Geen vertoon.

Gewoon een Man.

Een Mens.

Elias knipperde.

De verrassing was zo groot dat hij nauwelijks kon ademen.

De Koning van alle dingen kwam niet als een kosmische kracht.

Niet als een onbegrijpelijke energie.

Niet als een abstract beginsel.

Hij kwam als een Mens.

Werkelijk mens.

Werkelijk aanwezig.

Werkelijk herkenbaar.

En onmiddellijk wist Elias Wie Hij was.

Niet omdat iemand het vertelde.

Niet omdat hij Hem ooit had gezien.

Maar omdat alles in zijn wezen Hem herkende.

Zoals een kind zijn vader herkent.

Zoals een dorstige bronwater herkent.

Zoals liefde haar oorsprong herkent.

Jezus.

De naam vulde de hele zaal.

Niet uitgesproken.

Maar aanwezig.

En op hetzelfde moment gebeurde iets onverwachts.

Iedereen begon te lachen.

En te huilen.

Tegelijk.

Niet uit verdriet.

Niet uit opluchting alleen.

Maar omdat alle verlangens van hun bestaan ineens samenkwamen.

Elias voelde tranen over zijn gezicht stromen.

Jarenlang had hij gezocht.

Gedacht.

Getwijfeld.

Gestreden.

Nu stond hij voor Degene die hij al die tijd had gezocht.

En het vreemdste van alles was:

Hij voelde zich niet bekeken.

Hij voelde zich gekend.

Volkomen gekend.

En volkomen geliefd.

Jezus liep tussen de mensen.

Langzaam.

Persoonlijk.

Alsof niemand anders bestond.

En toch voelde iedereen zich gezien.

Hij sprak met kinderen.

Omhelsde ouderen.
Lachte met vrienden.
Verwelkomde nieuwkomers.
Het leek onmogelijk.
Maar Zijn aandacht was volledig.
Voor iedereen.
Toen kwam Hij dichterbij.
Elias merkte dat hij begon te trillen.
Niet van angst.
Van ontzag.
Van verlangen.
Van vreugde.
Zijn hele zoektocht kwam terug.
De kunstmatige sterren.
Luna Station.
Veritas Omega.
De vraag.
Bestaat er iemand buiten mij?
Nu voelde die vraag bijna kinderlijk.
Niet verkeerd.
Maar onvolledig.
Want hier stond niet zomaar iemand buiten hem.
Hier stond Degene door Wie alles bestond.
Jezus bleef vlak voor hem staan.
Hun ogen ontmoetten elkaar.
En op dat moment zag Elias iets.
Zijn handen.

Littekens.

Werkelijke littekens.

Niet verborgen.

Niet verwijderd.

Niet genezen.

Aanwezig.

Elias keek naar de wonden.

Hij begreep het niet.

Deze wereld kende geen pijn meer.

Geen ziekte.

Geen dood.

Waarom waren de littekens gebleven?

Jezus zag zijn vraag.

Hij glimlachte.

Een glimlach die ouder leek dan sterren.

"Je kijkt naar Mijn wonden."

Zijn stem was warm.

Dieper dan muziek.

Zachter dan water.

Sterker dan bergen.

Elias knikte.

Hij kon nauwelijks spreken.

"Waarom zijn ze gebleven?"

vroeg hij uiteindelijk.

Jezus keek naar Zijn handen.

Toen naar Elias.

"Omdat liefde vergeeft wat zij geeft niet."

De woorden gingen dieper dan gedachten.

Dieper dan herinneringen.

Dieper dan emoties.

Plotseling zag Elias iets.

Niet met zijn ogen.

Met zijn ziel.

Hij zag Golgotha.

De duisternis.

De verlatenheid.

De pijn.

Maar tegelijk zag hij iets nog grofers.

Liefde.

Vrijwillige liefde.

Liefde die niet gedwongen werd.

Liefde die koos.

Liefde die bleef.

Liefde die alles droeg.

Jezus keek hem aan.

"Je hebt lang gezocht naar het bewijs dat er werkelijk iemand buiten jou bestond."

Elias knikte.

"Ja."

"En wat heb je gevonden?"

Elias keek naar de littekens.

Toen antwoordde hij zacht.

"U."

Jezus glimlachte.

"Nog meer."

Plotseling begreep Elias.

De moeder in het Imperium van Schaduwen.

De vrouw die haar leven gaf voor haar kind.

Zijn vader.

Mei.

Alle liefde die hij ooit had gezien.

Alle opoffering.

Alle trouw.

Alle schoonheid.

Het waren weerspiegelingen geweest.

Kleine vensters.

Schaduwen van een veel grotere werkelijkheid.

Van Hem.

Tranen stroomden opnieuw over Elías' gezicht.

"U was overal."

Jezus knikte.

"Ja."

"Zelfs toen ik U niet zag."

"Vooral toen."

Dat antwoord brak iets open in Elías.

Jaren van vragen.

Jaren van eenzaamheid.

Jaren van zoeken.

Hij zag ineens hoe vaak hij gedragen was.

Hoe vaak hij beschermd was.

Hoe vaak God aanwezig was geweest terwijl hij dacht alleen te zijn.

Jezus legde een hand op zijn schouder.

Een gewone hand.

Een menselijke hand.

Met een litteken.

En toch voelde Elias meer leven door zich heen stromen dan ooit tevoren.

"Ik was nooit ver weg."

Elias kon niets zeggen.

Hij knielde.

Niet omdat hij moest.

Omdat liefde dat vanzelf deed.

Rondom hem knielden miljoenen anderen.

Niet uit dwang.

Niet uit angst.

Maar uit vreugde.

Toen gebeurde iets wat Elias nooit had verwacht.

Jezus knielde ook.

Voor hem.

Elias keek verbaasd op.

"Waarom doet U dat?"

Jezus glimlachte.

"Om je te laten zien wie Mijn Vader altijd is geweest."

En toen herinnerde Elias zich.

De voetenwassing.

De kruisiging.

De verloren zoon.

Alles wees dezelfde kant op.

De hoogste werd dienaar.

De machtigste werd liefde.

De Koning werd knecht.

Op dat moment begreep Elias iets dat hij zelfs in de hemel nog niet volledig had begrepen.

De grootste kracht in het universum was niet macht.

Niet kennis.

Niet heerlijkheid.

Maar liefde.

En alle sterren.

Alle werelden.

Alle eeuwen.

Alle geschiedenissen.

Draaiden uiteindelijk om dat ene geheim.

Jezus stond weer op.

Zijn ogen straalden.

"Kom."

"Waarheen?"

vroeg Elias.

Jezus keek omhoog.

Naar een nog hogere berg achter de Kronenzaal.

Een berg waarvan de top verdween in een oceaan van licht.

Elias had hem nooit eerder gezien.

Of misschien had hij hem altijd gezien zonder hem werkelijk te zien.

Jezus glimlachte.

"Verder omhoog."

"Verder naar binnen."

En terwijl de Koning zich omdraaide en begon te lopen, wist Elias dat zelfs dit moment niet het einde was.

Niet eens bijna.

Want de oneindige liefde van God kon nooit volledig ontdekt worden.

Alle eeuwigheden die nog zouden komen zouden slechts nieuwe kern zijn.

Van hetzelfde verhaal.

Het verhaal van de Eerste Liefde.

HOOFDSTUK 8 – DE KAMER VAN GEBEDEN

Zij volgden de Koning.

De weg voerde omhoog.

Steeds hoger.

Maar tot Elias' verbazing werd de klim niet zwaarder.

Integendeel.

Bij iedere stap leek zijn vreugde toe te nemen.

Zijn bewustzijn werd helderder.

Zijn liefde dieper.

Zijn verwondering groter.

Het was alsof de werkelijkheid zelf hem sterker maakte.

Jezus liep voor hen uit.

Niet haastig.

Niet plechtig.

Gewoon zoals een vriend wandelt met mensen van wie Hij houdt.

Om hen heen stroomden duizenden anderen mee.

Mensen uit alle eeuwen.

Sommigen waren eeuwen geleden gestorven.

Anderen pas kort geleden.

Maar allen bewogen zich met hetzelfde verlangen.

Dichter bij Hem.

Na lange tijd bereikten zij een gebouw dat uit de berg zelf leek te groeien.

Van buiten leek het eenvoudig.

Maar Elias voelde onmiddellijk dat hier iets buitengewoons verborgen lag.

Boven de ingang stonden woorden van licht.

DE KAMER VAN GEBEDEN

Elias bleef staan.

"Gebeden?"

Jezus keek hem glimlachend aan.

"Ja."

"Bestaan die nog steeds?"

"Geen enkel gebed gaat verloren."

De woorden herinnerden Elias aan zijn leven op aarde.

Hoe vaak had hij gebeden?

Hoe vaak had hij gedacht dat niemand luisterde?

Hoe vaak had hij gedacht dat de hemel zweeg?

Voorzichtig trad hij naar binnen.

Zijn adem stokte.

De ruimte leek oneindig.

Miljarden lichtpunten zweefden door de zaal.

Sommige straalden fel.

Andere zacht.

Sommige bewogen als sterren.

Andere als dansende vlammen.

"Wat zijn dit?"

vroeg hij.

Jezus keek naar de lichtpunten.

"Gebeden."

Elias keek opnieuw.

Plotseling hoorde hij stemmen.

Niet duizenden.

Niet miljoenen.

Maar allemaal.

Gebeden uit alle tijden.

Een moeder die bad voor haar kind.

Een soldaat in een loopgraaf.

Een oude vrouw die alleen leefde.

Een jongen die twijfelde aan Gods bestaan.

Een stervende man.

Een vluchteling.

Een koning.

Een gevangene.

Een kind.

Hun woorden vulden de ruimte.

Niet als lawaai.

Maar als muziek.

Een enorme symfonie van verlangen.

Van hoop.

Van pijn.

Van liefde.

Van geloof.

Elias voelde tranen opkomen.

Want plotseling herkende hij een stem.

Zijn eigen stem.

Hij draaide zich om.

Een lichtpunt zweefde vlak voor hem.

Toen hoorde hij de woorden.

"God, als U bestaat, laat me U ooit vinden."

Het gebed uit zijn jeugd.

Het gebed dat hij volledig vergeten was.

Maar hier leefde het nog.

Alsof het gisteren was uitgesproken.

Elias keek naar Jezus.

"U bent het niet vergeten."

Jezus glimlachte.

"Hoe zou ik dat kunnen?"

Langzaam begon Elias tussen de lichtpunten te wandelen.

Bij ieder gebed zag hij iets nieuws.

Niet alleen het gebed zelf.

Maar ook het antwoord.

Soms onmiddellijk.

Soms jaren later.

Soms pas na de dood.

Maar altijd een antwoord.

Een vrouw bad om genezing.

God gaf haar moed.

Een man bad om rijkdom.

God gaf hem wijsheid.

Een kind bad om bescherming.

God stuurde mensen op zijn pad.

Een weduwe bad om troost.

God gaf haar Zijn aanwezigheid.

Elias keek verwonderd toe.

Op aarde had hij vaak gedacht dat onbeantwoorde gebeden bewijs waren van afwezigheid.

Nu zag hij hoe beperkt zijn blik was geweest.

Mensen hadden slechts een paar bladzijden van het verhaal gezien.

God had het hele boek gezien.

Plotseling bleef hij staan.

Een gebied van de zaal straalde helderder dan de rest.

Duizenden lichtpunten waren daar samengebracht.

Hun glans was bijna overweldigend.

"Wat zijn dat?"

vroeg Elias.

Jezus keek ernaar.

Zijn ogen werden zacht.

"Gebeden die de geschiedenis veranderden."

Elias liep dichterbij.

Hij hoorde Abraham.

Mozes.

David.

Maria.

Paulus.

Ontelbare onbekenden.

Hun gebeden hadden oorlogen beïnvloed.

Volken veranderd.

Mensen gered.

Maar tot Elias' verbazing hoorde hij ook eenvoudige gebeden.

Een moeder die bad voor haar zoon.

Een oude man die bad voor zijn buurman.

Een meisje dat bad voor vrede.

"Waarom zijn deze hier?"

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

"Omdat liefde belangrijker is dan grootte."

Toen zag Elias iets wat hem volledig stil maakte.

Een klein lichtpunt.

Niet bijzonder helder.

Niet opvallend.

Bijna verborgen.

"Wat is dat?"

Jezus keek ernaar.

"Dat is het gebed van een vrouw die vijftig jaar lang iedere avond bad voor haar man."

"Wat gebeurde er?"

"Op de laatste dag van zijn leven vond hij Mij."

Elias voelde opnieuw tranen.

Steeds opnieuw ontdekte hij hetzelfde patroon.

Wat op aarde klein leek.

Bleek hier enorm.

Wat op aarde belangrijk leek.

Bleek soms nauwelijks betekenis te hebben.

De waarden van Gods Koninkrijk waren totaal anders.

Toen kwamen zij bij het einde van de zaal.

Daar stond één enkele lichtzuil.

Veel groter dan alle andere.

Een zuil van puur goudachtig licht.

Elias voelde onmiddellijk ontzag.

"Wat is dat?"

Jezus keek omhoog.

"Dat zijn alle gebeden die ooit tot Mijn Vader zijn gericht."

Elias keek sprakeloos toe.

Miljarden stemmen.

Miljarden verlangens.

Miljarden tranen.

En geen enkele was vergeten.

Geen enkele.

Jezus draaide zich naar hem om.

"Elias."

"Ja?"

"Wat was de vraag die je leven lang achtervolgde?"

Elias antwoordde onmiddellijk.

"Bestaat er iemand buiten mij?"

Jezus knikte.

"En nu?"

Elias keek naar de ontelbare gebeden.

Naar de miljoenen levens.

Naar de oneindige liefde die alles had gedragen.

Toen antwoordde hij zacht:

"Nu weet ik dat niemand ooit alleen heeft gebeden."

Een glimlach verscheen op het gezicht van de Koning.

"Precies."

Toen begon de berg opnieuw te zingen.

Een diep geluid.

Ouder dan sterren.

Mooier dan muziek.

En ergens hoog boven hen opende zich een nieuwe poort van licht.

Jezus keek omhoog.

Zijn ogen straalden.

"Kom."

"Waarheen?"

vroeg Elias.

De Koning glimlachte.

"Het Feest van de Volken."

En Elias voelde onmiddellijk dat opnieuw een nieuwe werkelijkheid op hem wachtte.

Een werkelijkheid waarin hij zou ontdekken dat geen enkele cultuur, geen enkel volk,
geen enkel
goed ding uit de geschiedenis verloren was gegaan.

Alles wat waar was.

Alles wat mooi was.

Alles wat goed was.

Leefde voort in het Koninkrijk van de Koning.

HOOFDSTUK 9 – HET FEEST VAN DE VOLKEN

De poort van licht opende zich langzaam.

Wat Elias daarachter zag overtrof alles wat hij tot nu toe had aanschouwd.

Niet vanwege grotere heerlijkheid.

Niet vanwege indrukwekkender pracht.

Maar vanwege iets anders.

Veelkleurigheid.

Leven.

Persoonlijkheid.

Vreugde.

De vallei die zich voor hem uitstrekte leek geen einde te hebben.

Overal stonden tenten.

Paviljoens.

Tuinen.

Pleinen.

Waterstromen.

Bomen.

Muziek klonk vanuit alle richtingen.

Niet één muziekstijl.

Duizenden.

Tienduizenden.

Melodieën uit alle tijden.

Uit alle volkeren.

Uit alle eeuwen.

En toch vormden zij samen één harmonie.

Alsof de hele menselijke geschiedenis eindelijk haar bestemming had gevonden.

Boven de toegang stond:

HET FEEST VAN DE VOLKEN

Elias keek naar Jezus.

"Wat gebeurt hier?"

Jezus glimlachte.

"Vandaag vieren zij wie Mijn Vader gemaakt heeft."

"Wie?"

Jezus keek over de vallei.

"Allemaal."

Ze daalden af.

Overal ontmoetten zij mensen.

Een groep Afrikaanse gelovigen zong rondom een fontein.

Hun stemmen vulden de lucht met vreugde.

Verderop dansten kinderen uit tientallen verschillende tijden samen.

Aan een lange tafel zaten mensen uit beschavingen die op aarde duizenden jaren uit
elkaar
hadden geleefd.

Maar hier begrepen zij elkaar volledig.

Geen vertalers.

Geen misverstanden.

Geen barrières.

Alleen gemeenschap.

Elias bleef telkens stilstaan.

Overal ontdekte hij nieuwe wonderen.

Mensen droegen kleding die herinnerde aan hun aardse cultuur.

Maar verheerlijkd.

Voltooid.

Niet als museumstukken.

Maar als levende schoonheid.

Hij zag Romeinen.

Middeleeuwse boeren.

Chinese geleerden.

Israëlitische herders.

Moderne wetenschappers.

Inheemse stammen.

Mensen uit alle eeuwen.

Alle talen.

Alle continenten.

En niemand was verdwenen in de massa.

Iedere persoon straalde zijn eigen unieke heerlijkheid uit.

"Ik begrijp het niet."

zei Elias.

Jezus keek hem aan.

"Wat begrijp je niet?"

"Hoe kan zoveel verschil tegelijk één geheel vormen?"

Jezus glimlachte.

"Omdat eenheid geen uniformiteit is."

Die woorden bleven hangen.

Op aarde hadden mensen vaak geprobeerd eenheid te bereiken door verschillen uit te wissen.

Hier gebeurde precies het tegenovergestelde.

Juist de verschillen maakten de heerlijkheid groter.

Ze bereikten een groot plein.

In het midden stond een tafel.

Zo groot dat Elias het einde niet kon zien.

Aan die tafel zaten mensen die hij onmiddellijk herkende.

Abraham.

Mozes.

David.

Ruth.

Jesaja.

Petrus.

Johannes.

Paulus.

Maar ook talloze anderen.

Mensen die nooit in geschiedenisboeken terecht waren gekomen.

Toch straalden sommigen van hen een heerlijkheid uit die zelfs groter leek dan die van koningen.

Elias keek verwonderd.

Een eenvoudige vrouw lachte terwijl zij sprak met David.

Een onbekende herder zat naast Paulus.

Een voormalig slaaf sprak met een keizer.

En niemand vond dat vreemd.

Iedereen leek volledig zichzelf.

En tegelijkertijd volledig thuis.

Toen zag Elias een man die hij niet verwacht had.

De man stond alleen aan de rand van het plein.

Zijn gezicht straalde diepe wijsheid uit.

Zijn ogen leken tegelijk verdriet en vreugde te bevatten.

Jezus glimlachte.

"Ga maar."

Voorzichtig liep Elias naar hem toe.

De man draaide zich om.

"Elias."

Zijn stem was warm.

Bekend.

Hoewel Elias hem nooit had ontmoet.

"Wie bent u?"

De man glimlachte.

"Op aarde noemden velen mij Clive."

Elias verstijfde.

"C.S. Lewis?"

Lewis lachte.

"Dat was inderdaad mijn naam."

Elias wist even niets te zeggen.

Zijn boeken hadden hem tijdens zijn zoektocht vaak geholpen.

Niet omdat ze antwoorden gaven.

Maar omdat ze zijn verlangen groter maakten.

Lewis keek om zich heen.

"Wat vind je ervan?"

Elias keek naar het feest.

De mensen.

De muziek.

De kleuren.

De vreugde.

Toen antwoordde hij:

"Ik had het mij nooit kunnen voorstellen."

Lewis glimlachte.

"Dat komt omdat je het niet kon."

"Niet?"

Lewis schudde zijn hoofd.

"De werkelijkheid is altijd groter dan de verbeelding."

Ze wandelden samen verder.

Onderweg zag Elias iets opmerkelijks.

Steeds opnieuw ontdekten mensen nieuwe delen van de vallei.

Nieuwe muziek.

Nieuwe kunst.

Nieuwe verhalen.

Niemand leek ooit klaar te zijn met ontdekken.

"Ik dacht vroeger dat de hemel een plaats was waar alles al bekend zou zijn."

Lewis lachte.

"Dat dacht bijna iedereen."

"En nu?"

Lewis wees naar de horizon.

Achter de vallei lagen opnieuw bergen.

En daarachter weer bergen.

Zonder einde.

"Nu weet je beter."

"Waarom blijft alles groter worden?"

Lewis keek naar de verre toppen.

"Omdat God oneindig is."

"En daarom?"

"Omdat een eindige ziel een oneindige God nooit volledig kan bevatten."

Elias dacht na.

Plotseling begreep hij waarom niemand zich ooit verveelde.

Waarom niemand ooit verzadigd raakte.

Waarom vreugde steeds toenam.

De hemel was geen stilstand.
De hemel was een eeuwige ontdekking.
Op dat moment klonk er gejuich.
Een enorme menigte verzamelde zich rond een verhoogd plein.
Jezus liep naar voren.
Iedereen volgde.
De muziek verstomde.
De stilte keerde terug.
Maar opnieuw was het een levende stilte.
Jezus keek over de ontelbare menigte.
Zijn ogen straalden.
"Lieve kinderen."
Het was alsof ieder mens de woorden persoonlijk hoorde.
"Vandaag vieren wij niet alleen wat Mijn Vader heeft gedaan."
Hij keek naar de mensen.
"Wij vieren wie jullie geworden zijn."
Een golf van vreugde ging door de menigte.
Niet trots.
Niet zelfverheerlijking.
Maar dankbaarheid.
Want iedereen wist dezelfde waarheid.
Alles wat goed was.
Alles wat mooi was.
Alles wat heilig was.
Was uiteindelijk een geschenk geweest.
Toen hief Jezus Zijn hand op.
Plotseling verschenen boven de vallei duizenden beelden van licht.

Scènes uit de geschiedenis.

Niet oorlogen.

Niet rampen.

Maar momenten van liefde.

Een moeder die haar kind troostte.

Een man die vergaf.

Een vrouw die trouw bleef.

Een kind dat bad.

Een vriend die bleef.

Een martelaar die standhield.

Een onbekende gelovige die bleef hopen.

Miljoenen momenten.

Kleine momenten.

Maar nu straalden zij als sterren.

Elias voelde opnieuw tranen.

Hier zag hij de ware geschiedenis van de wereld.

Niet de geschiedenis van macht.

Maar de geschiedenis van liefde.

En toen begreep hij iets wat hij nooit eerder had beseft.

Wanneer de geschiedenis van de aarde uiteindelijk werd verteld...

...bleken niet de keizers de hoofdpersonen.

Niet de generaals.

Niet de beroemdheden.

Maar degenen die hadden liefgehad.

Jezus keek naar de menigte.

En glimlachte.

"Dit is het Koninkrijk van Mijn Vader."

En Elias wist dat hij nog maar net begonnen was te begrijpen wat die woorden werkelijk betekenden.

Want achter het Feest van de Volken wachtte alweer een nieuwe ontdekking.

Een ontdekking die zelfs de hemel nog groter zou maken.

De Muziek van de Sterren.

HOOFDSTUK 10 – DE MUZIEK VAN DE STERREN

Na het Feest van de Volken leek de hemel nog groter te zijn geworden.

Niet omdat de wereld veranderd was.

Maar omdat Elias zelf veranderd was.

Steeds vaker ontdekte hij dat iedere nieuwe openbaring zijn vermogen om te zien vergrootte.

Alsof zijn ziel groeide.

Alsof zijn hart steeds meer werkelijkheid kon bevatten.

Op een ochtend kwam Jezus opnieuw naar hem toe.

Niet plotseling.

Niet overweldigend.

Gewoon zoals een vriend komt wandelen.

Elias zat aan de oever van een rivier die door een dal van zilveren bomen stroomde.

Het water zong zacht terwijl het voorbijgleed.

Jezus ging naast hem zitten.

Lange tijd zeiden zij niets.

Dat verbaasde Elias nog steeds.

Op aarde hadden stiltes vaak ongemakkelijk gevoeld.

Hier waren stiltes soms mooier dan woorden.

Uiteindelijk sprak Jezus.

"Ben je klaar voor de sterren?"

Elias glimlachte.

"Ik denk het."

Jezus lachte zacht.

"Dat denken ze allemaal."

Een ogenblik later stonden zij ergens anders.

Niet door beweging.

Niet door reizen.

Het was alsof de werkelijkheid zich eenvoudig had geopend.

Elias keek omhoog.

Zijn adem stokte.

Hij stond op een bergtop.

Maar deze berg bevond zich niet op aarde.

Niet op de nieuwe aarde.

Niet eens binnen een sterrenstelsel.

Onder hem lagen sterren.

Miljoenen.

Miljarden.

Sterrenstelsels draaiden als schitterende spiralen door de ruimte.

Nevels kleurden de duisternis met tinten die hij nooit eerder had gezien.

Overall brandde licht.

Leven.

Schoonheid.

Elias keek sprakeloos toe.

"Ik heb dit mijn hele leven bestudeerd."

fluisterde hij.

Jezus keek naar de sterren.

"Ik weet het."

"Maar ik heb nooit werkelijk begrepen wat ik zag."

"Nee."

"Waarom niet?"

Jezus glimlachte.

"Omdat je alleen naar de buitenkant keek."

Toen hoorde Elias iets.

Aanvankelijk dacht hij dat het verbeelding was.

Maar het werd sterker.

Muziek.

Niet afkomstig van een instrument.

Niet afkomstig van een stem.

De sterren zelf zongen.

Iedere ster droeg een eigen toon.

Iedere nevel een eigen harmonie.

Iedere melkweg een eigen melodie.

En samen vormden zij een symfonie die groter was dan alles wat hij ooit had gehoord.

De muziek leek uit de diepte van de werkelijkheid zelf te komen.

"Wat is dit?"

vroeg hij.

Jezus keek naar de oneindige hemel.

"De lofzang van de schepping."

Elias luisterde.

Plotseling begreep hij waarom muziek mensen op aarde zo diep kon raken.

Muziek was geen menselijke uitvinding.

Zij was een herinnering.

Een echo.

Een verre weerspiegeling van iets dat veel ouder was dan de aarde.

Veel ouder dan de mensheid.

Veel ouder zelfs dan sterren.

Jezus wees naar een verre nevel.

"Luister."

Elias richtte zijn aandacht erop.

Onmiddellijk hoorde hij een nieuwe melodie.

Zacht.

Vol verlangen.

Vol verwachting.

"Wat betekent dat?"

vroeg hij.

Jezus glimlachte.

"Die nevel wacht op haar voltooiing."

Elias keek verbaasd op.

"Wacht?"

"Ja."

"Bedoelt U dat de schepping leeft?"

"Meer dan je ooit hebt vermoed."

Op dat moment herinnerde Elias zich woorden uit zijn oude leven.

De hele schepping zucht.

De hele schepping verlangt.

Nu zag hij wat die woorden werkelijk betekenden.

De schepping was nooit een machine geweest.

Nooit slechts materie.

Nooit een verzameling natuurwetten.

Zij was een kunstwerk.

Een levend kunstwerk.

Een symfonie.

Een verhaal.

Een loflied.

Jezus begon langzaam over de bergkam te wandelen.

Elias volgde.

Onderweg zagen zij werelden.

Sommige groter dan duizend aardes.

Andere klein en verborgen.

Sommige bekend.

Andere volledig nieuw.

"Zijn dit allemaal werelden van mensen?"

vroeg Elias.

Jezus keek hem glimlachend aan.

"Je denkt nog steeds erg klein."

Elias lachte.

"Dat vermoed ik ook."

Jezus wees naar de eindeloze sterrenzee.

"Mijn Vader houdt van scheppen."

Elias keek om zich heen.

Toen begon hij iets te begrijpen.

De nieuwe schepping was niet statisch.

God was niet gestopt met creëren.

De werkelijkheid groeide.

Verdiepte zich.

Ontvouwde zich voortdurend verder.

Niet omdat iets ontbrak.

Maar omdat Gods overvloed geen einde kende.

Plotseling zagen zij een licht in de verte.

Veel helderder dan alle sterren.

Veel groter dan alle zonnen.

Toch deed het geen pijn aan zijn ogen.

Integendeel.

Het trok hem aan.

Zoals liefde aantrekt.

Zoals schoonheid aantrekt.

Zoals waarheid aantrekt.

"Wat is dat?"

vroeg Elias.

Jezus keek naar het licht.

Zijn ogen straalden.

"Het Huis van Mijn Vader."

Elias voelde ontzag.

"Zijn we daar nog niet geweest?"

Jezus lachte.

"Je bent pas net begonnen."

Elias keek opnieuw naar het licht.

Toen besepte hij iets.

De Kronenzaal.

De Bibliotheek van Levens.

Het Feest van de Volken.

Zelfs deze sterrenzee.

Alles wat hij tot nu toe had gezien was slechts een buitenste voorhof geweest.

De werkelijkheid was nog veel groter.

Veel rijker.

Veel mooier.

En plotseling voelde hij weer hetzelfde verlangen dat hem ooit naar Veritas Omega had geleid.

Maar nu zonder angst.

Zonder eenzaamheid.

Zonder twijfel.

Alleen verwondering.

"Hoe lang zal het duren voordat ik alles gezien heb?"

vroeg hij.

Jezus keek hem aan.

Zijn glimlach werd nog warmer.

Nog dieper.

Nog vreugdevoller.

"Eeuwigheid is daarvoor niet lang genoeg."

Elias keek opnieuw naar de sterren.

Toen begon hij te lachen.

Niet omdat hij een grap had gehoord.

Maar omdat hij eindelijk begreep.

De hemel was geen plaats waar alle vragen eindigen.

De hemel was een plaats waar vragen veranderen in ontdekkingen.

Waar verlangen verandert in vreugde.

Waar verwondering nooit ophoudt.

En boven hen bleef de schepping zingen.

Ster na ster.

Wereld na wereld.

Eeuwigheid na eeuwigheid.

De grote symfonie van de Koning.

En ergens achter de sterren.

Achter de muziek.

Achter alle heerlijkheid.

Wachtte nog steeds een diepere werkelijkheid.

Het Huis van de Vader.

De plaats waar zelfs de hemel zich thuis voelde.

HOOFDSTUK 11 – HET HUIS VAN DE VADER

Gedurende lange tijd reisden zij verder.

Of misschien was het slechts één ogenblik.

Elias had allang geleerd dat tijd in Gods Koninkrijk niet werd gemeten zoals op aarde.

Niet door klokken.

Niet door zonnen.

Niet door verval.

Maar door diepte.

Door ontdekking.

Door liefde.

Hoe dichterbij het grote licht kwamen, hoe meer Elias beseftte dat alles wat hij tot nu toe had gezien slechts voorbereiding was geweest.

Zelfs de sterren.

Zelfs de Kronenzaal.

Zelfs de ontmoeting met de Koning.

Niet omdat zij klein waren.

Maar omdat God oneindig groter was.

Voor hen verscheen uiteindelijk een landschap dat geen woorden kon bevatten.

Bergen van licht.

Rivieren van vreugde.

Bossen waarin iedere boom leek te zingen.

En daarachter...

een stad.

Maar anders dan de Eerste Stad.

Deze stad leek niet gebouwd.

Zij leek geboren.

Alsof liefde zelf vorm had gekregen.
Torens reikten omhoog als kristallen vlammen.
Pleinen schitterden als vloeibaar goud.
Waterstromen vloeiden door de straten als levende muziek.
Toch was het niet de schoonheid die Elias het eerst trof.
Het was de aanwezigheid.
Hier was de Vader.
Niet verderop.
Niet verborgen.
Niet achter een sluier.
Hier.
Jezus bleef staan.
Voor het eerst sinds hun reis zag Elias iets nieuws in Zijn ogen.
Verlangen.
Niet het verlangen van gemis.
Maar het verlangen van thuiskomen.
"Welkom."
zei Jezus zacht.
"Waar?"
vroeg Elias.
Jezus keek naar de stad.
"Naar huis."
Die woorden deden iets met hem.
Plotseling dacht Elias aan zijn jeugd.
Aan het huis van zijn ouders.
Aan avonden waarop hij veilig in bed lag terwijl regen tegen de ramen tikte.
Aan de geur van koffie in de ochtend.

Aan de stem van zijn moeder.

Aan de aanwezigheid van zijn vader.

Dat gevoel van veiligheid.

Van thuishoren.

Van gekend worden.

Nu besepte hij dat al die herinneringen slechts schaduwen waren geweest.

Voorbeelden.

Voorproefjes.

Van deze werkelijkheid.

Ze liepen door de poorten.

Mensen begroetten hen.

Kinderen lachten.

Muziek klonk.

Maar alles leek slechts een achtergrond voor iets groters.

De Vader.

Elias voelde het steeds sterker.

Alsof een magneet aan zijn ziel trok.

Steeds dieper.

Steeds verder.

Uiteindelijk bereikten zij een tuin.

Een tuin mooier dan alle werelden die hij had gezien.

Meren spiegelden de hemel.

Bloemen droegen kleuren die niet bestonden in de oude schepping.

Vogels zongen melodieën die rechtstreeks het hart raakten.

In het midden stond een boom.

Groter dan alle bomen die Elias ooit had gezien.

Zijn takken leken sterrenstelsels te dragen.

Zijn wortels reikten dieper dan de fundamenten van werelden.

Jezus keek naar de boom.

"Ken je hem?"

Elias knikte langzaam.

"De Boom des Levens."

"Ja."

Ze gingen zitten onder zijn schaduw.

Lange tijd gebeurde niets.

Of misschien gebeurde alles.

Toen voelde Elias een aanwezigheid.

Niet naderend.

Niet verschijnend.

Niet aankomend.

Gewoon aanwezig.

Zoals licht aanwezig is.

Zoals waarheid aanwezig is.

Zoals liefde aanwezig is.

Hij keek op.

En zag de Vader.

Laater zou Elias vaak proberen te beschrijven wat hij zag.

Hij zou falen.

Niet omdat het geheim moest blijven.

Maar omdat woorden te klein waren.

De Vader leek ouder dan tijd.

Jonger dan een kind.

Machtiger dan alle sterren.

Zachter dan een moeder die haar baby vasthoudt.

Zijn ogen bevatten oceanen van liefde.

En toch zag Elias daarin ook vreugde.

Humor.

Wijsheid.

Verwondering.

Alsof zelfs de Vader vreugde vond in Zijn schepping.

Elias wilde knielen.

Maar de Vader opende Zijn armen.

En plotseling wist Elias wat Hij wilde.

Niet afstand.

Nabijheid.

Niet angst.

Gemeenschap.

Niet onderwerping.

Liefde.

De Vader omhelsde hem.

En op dat moment gebeurde iets wat zelfs de ontmoeting met Christus had overtroffen.

Elias zag.

Niet met zijn ogen.

Met zijn hele wezen.

Hij zag hoe de Vader hem had gekend vóór zijn geboorte.

Vóór de aarde.

Vóór de sterren.

Hij zag hoe iedere dag van zijn leven bekend was geweest.

Iedere vreugde.

Iedere wond.

Iedere vraag.

Iedere traan.

Zelfs zijn eenzaamheid.

Vooraf zijn eenzaamheid.

Niets was ooit verborgen geweest.

Niets was ooit vergeten.

Niets was ooit verloren.

Elias begon te huilen.

Niet uit verdriet.

Niet uit schuld.

Maar omdat hij eindelijk begreep.

Hij was nooit een project geweest.

Nooit een experiment.

Nooit een probleem dat opgelost moest worden.

Hij was geliefd.

Elias ontmoet mensen die hij op aarde nooit heeft gekend.

Toch herkennen zij hem.

Niet omdat zij hem ooit ontmoet hebben.

Maar omdat zij delen dragen van het werk dat God door hem heen heeft gedaan.

Een vrouw zegt:

“Jij kende mij niet.”

“Maar een keuze die jij maakte veranderde mijn leven.”

Dan verschijnen opnieuw lichtbeelden in zijn lichaam.

Niet om Elias te verheerlijken.

Maar om Gods genade zichtbaar te maken.

Vanaf het begin.

Vanaf vóór het begin.

De Vader keek hem aan.

Zijn stem klonk als muziek en stilte tegelijk.

"Elias."

"Ja."

De stem van Elias brak.

"Wat zocht je?"

Elias dacht aan zijn hele leven.

Aan de sterren.

Aan wetenschap.

Aan filosofie.

Aan Veritas Omega.

Aan alle werelden die hij had bezocht.

Aan alle vragen.

Toen antwoordde hij:

"Ik zocht iemand buiten mijzelf."

De Vader glimlachte.

"En wat heb je gevonden?"

Elias keek naar de Vader.

Naar Jezus.

Naar de Geest die als vreugde door alles heen stroomde.

Toen antwoordde hij:

"Een liefde die groter is dan de werkelijkheid."

De Vader schudde zacht Zijn hoofd.

"Nee, Mijn zoon."

Elias keek verbaasd op.

De Vader glimlachte.

"De werkelijkheid is zo groot omdat liefde haar heeft gemaakt."

Die woorden openden opnieuw een deur in Elias' denken.

Plotseling begreep hij.

Liefde was niet een onderdeel van de werkelijkheid.

Liefde was haar fundament.

Niet macht.

Niet energie.

Niet natuurwetten.

Niet toeval.

Liefde.

De Vader stond op.

Hij wees naar de horizon.

Achter de tuin.

Achter de stad.

Achter de bergen.

Lag opnieuw een eindeloze wereld.

Nieuwe oceanen.

Nieuwe sterren.

Nieuwe scheppingen.

Nieuwe wonderen.

Elias keek verbaasd.

"Meer?"

De Vader lachte.

Een lach die door de hele schepping leek te gaan.

"Altijd meer."

"Zelfs nu?"

"Vooral nu."

"Wanneer houdt het op?"

De Vader keek hem liefdevol aan.

"Wanneer ik ophoud God te zijn."

Elias begon te lachen.

En iedereen lachte mee.

Jezus.

De Vader.

De hele schepping.

Want zij wisten allemaal het antwoord.

Nooit.

En voor het eerst begreep Elias waarom de hemel nooit verveelde.

Waarom eeuwigheid niet lang genoeg zou zijn.

Waarom verwondering nooit ophield.

Omdat God oneindig was.

En liefde geen einde kende.

Ver achter hen zongen de sterren.

Voor hen lagen nieuwe werelden.

En boven alles klonk de stem van de Vader:

"Kom, Mijn zoon."

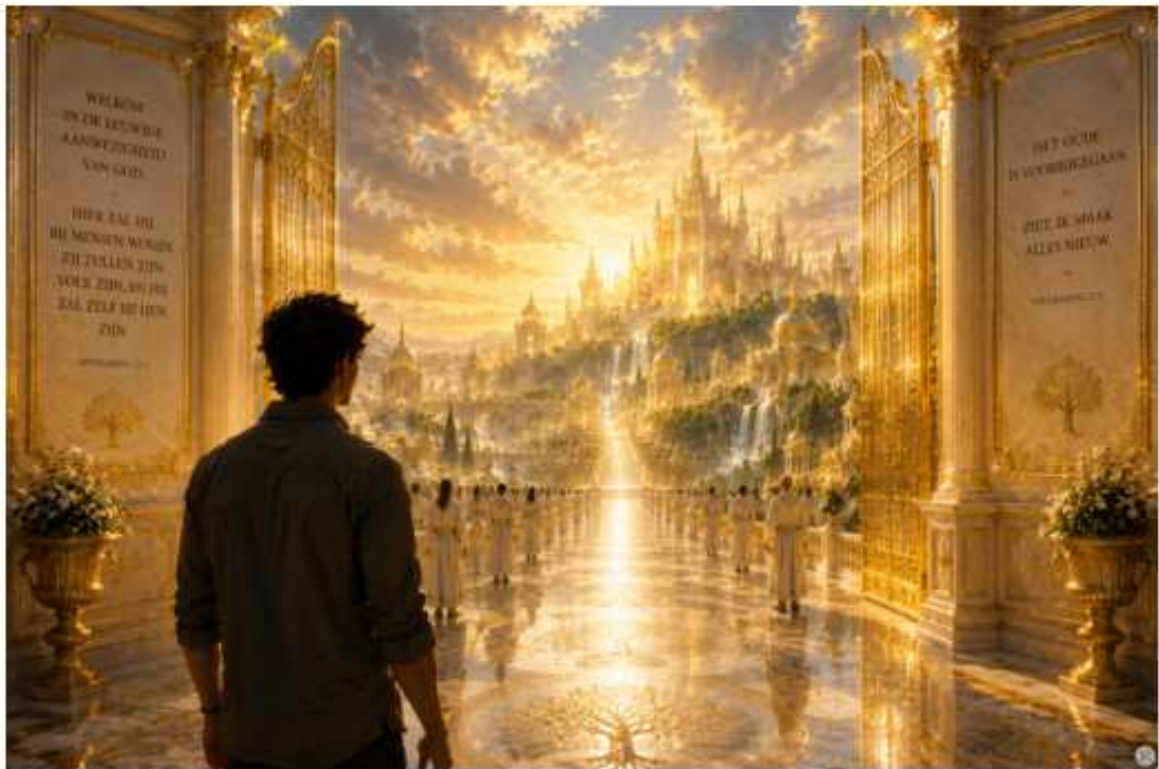
"Er is nog zoveel te ontdekken."

En samen wandelden zij verder.

Verder omhoog.

Verder naar binnen.

Verder in het hart van de eeuwige Liefde.

HOOFDSTUK 12 – VOORBIJ DE MORGEN

Eeuwen gingen voorbij.

Of misschien slechts enkele dagen.

In het Koninkrijk van de Vader verloor die vraag haar betekenis.

Elias had inmiddels werelden gezien waarvan hij tijdens zijn aardse leven zelfs het bestaan niet had kunnen vermoeden.

Hij had oceanen bezocht die zongen.

Bergen beklommen die herinneringen bewaarden.

Bossen doorkruist waarin iedere boom een uniek aspect van Gods schoonheid weerspiegelde.

Hij had met Abraham gewandeld.

Met David gezongen.

Met Johannes gesproken over Patmos.

Met Paulus gelachen over zijn oude brieven.

Hij had opnieuw lange gesprekken gevoerd met Meï.

Met zijn vader.

Met mensen uit duizenden generaties.

En toch bleef dezelfde ontdekking zich herhalen.

Hoe meer hij zag...

hoe groter God werd.

Op een dag zat Elias alleen op een heuvel.

Voor hem lag een uitgestrekte vallei.

In de verte stroomde een rivier van licht.

Sterren schitterden boven hem.

Maar deze sterren waren anders dan de sterren van de oude schepping.

Ze leken dichterbij.

Levendiger.

Meer aanwezig.

Hij dacht terug aan Luna Station.

Aan de kunstmatige sterren.

Aan zijn eerste vraag.

Bestaat er iemand buiten mij?

Hij glimlachte.

Hoe klein die vraag inmiddels leek.

En toch...

hoe noodzakelijk.

Want zonder die vraag zou hij nooit aan zijn reis begonnen zijn.

Plotseling hoorde hij voetstappen.

Hij hoefde niet om te kijken.

Hij wist wie het was.

Jezus ging naast hem zitten.

Zoals Hij dat zo vaak deed.

Niet als een verre Koning.

Maar als een vriend.

Lange tijd zaten zij zwijgend naast elkaar.

Uiteindelijk sprak Elias.

"Ik begrijp iets niet."

Jezus glimlachte.

"Dat is een goed teken."

Elias lachte.

"Waarom?"

"Omdat degenen die denken alles te begrijpen meestal niets meer ontdekken."

Elias keek naar de horizon.

"Na alles wat ik heb gezien..."

Hij zocht naar woorden.

"Na al deze eeuwen..."

"Ja?"

"Heb ik het gevoel dat ik nog steeds aan het begin sta."

Jezus keek naar de sterren.

"Dat klopt."

Elias lachte.

"Dat dacht ik al."

Opnieuw viel er een stilte.

Toen vroeg Elias:

"Zal er ooit een moment komen waarop ik alles begrijp?"

Jezus keek hem aan.

Zijn ogen straalden dezelfde liefde die Elias op de eerste dag had gezien.

Misschien nog meer.

"Nee."

Elias glimlachte.

Het antwoord stelde hem niet teleur.

Integendeel.

Hij had gehoopt dat dit het antwoord zou zijn.

"Waarom maakt mij dat zo gelukkig?"

vroeg hij.

Jezus wees naar de hemel.

"Zie je die sterren?"

Elias knikte.

"Kun je hun aantal tellen?"

"Nee."

"Kun je hun schoonheid uitputten?"

"Nee."

"En toch geniet je ervan."

Elias knikte opnieuw.

Toen begreep hij.

Een eindeloze werkelijkheid was geen probleem.

Zij was een geschenk.

Een oneindige God betekende een oneindige ontdekking.

Een oneindige vreugde.

Een oneindige verwondering.

Jezus stond op.

"Kom."

"Waarheen?"

vroeg Elias.

Jezus glimlachte.

"Nog verder."

Elias lachte.

"Dat zegt U altijd."

"Dat zal ik altijd blijven zeggen."

Ze wandelden samen verder.

Elias keek naar zijn handen.

In het licht zag hij ontelbare verhalen.

Niet zijn eigen grootheid.

Maar de grootheid van Degene die al die tijd door hem heen gewerkt had.

En hij begreep dat zelfs de eeuwigheid niet lang genoeg zou zijn om alle wonderen van Gods genade te ontdekken.

De heuvel verdween achter hen.

Nieuwe landschappen verschenen.

Nieuwe wonderen.

Nieuwe werkelijkheden.

Toen gebeurde iets bijzonders.

Voor hen opende zich een uitzicht dat Elias nooit eerder had gezien.

Niet een wereld.

Niet een sterrenstelsel.

Niet een hemel.

Maar een eindeloze reeks werkelijkheden.

Wereld achter wereld.

Schepping achter schepping.

Glorie achter glorie.

En achter alles...

de Vader.

Niet ver weg.

Niet verborgen.

Maar aanwezig.

Zoals Hij altijd aanwezig was geweest.

Elias keek naar de ontelbare horizonten.

Toen begreep hij eindelijk iets dat zelfs de hemel hem nog niet volledig had geleerd.

De bestemming van de mens was niet een plaats.

Niet eens de hemel.

De bestemming van de mens was God Zelf.

En omdat God oneindig was...

zou de reis nooit eindigen.

Tranen van vreugde vulden zijn ogen.

Niet omdat iets voorbijging.

Maar omdat niets ooit voorbij zou gaan.

De liefde niet.

De ontdekking niet.

De gemeenschap niet.

De vreugde niet.

Jezus keek hem aan.

"Waar denk je aan?"

Elias glimlachte.

Hij dacht aan zijn vader.

Aan Mei.

Aan Anna.

Aan Luna Station.

Aan Veritas Omega.

Aan de Troon.

Aan de Eerste Morgen.

Aan alles wat achter hem lag.

Toen keek hij naar de oneindige toekomst.

En antwoordde:

"Ik denk dat het verhaal pas begonnen is."

Jezus glimlachte.

"Precies."

Samen bleven zij kijken.

Eeuwichheden lang.

Of misschien slechts een ogenblik.

Want hier waren die twee uiteindelijk hetzelfde.

Ver achter hen zongen de sterren.

Voor hen lag de oneindige werkelijkheid van God.

En boven alles klonk een stem.

De stem die Elias altijd had gezocht.

De stem die ouder was dan tijd.

Ouder dan sterren.

Ouder dan de schepping.

De stem van de Vader.

"Welkom thuis."

En voor het eerst begreep Elias dat thuis geen plaats was.

Thuis was een Persoon.

De Ander.

De Eerste Liefde.

De Bron van alle schoonheid.

De Oorsprong van alle vreugde.

De Eeuwige.

De Laatste Horizon

En terwijl Elias samen met de Vader verder wandelde, voorbij de laatste horizon die hij kon zien,

begreep hij eindelijk wat geen mens op aarde volledig kan bevatten.

De hemel was nooit het einde van het verhaal geweest.

De hemel was de eerste bladzijde.

Van een boek dat nooit eindigt.

Liefde was niet het doel van de reis.

Liefde was de weg.

Liefde was het land.

Liefde was het huis.

En voor hem lagen nog altijd nieuwe horizonnen.

Nieuwe vreugde.

Nieuwe wonderen.

Nieuwe ontdekkingen van de oneindige God.

De rivier stroomde verder.

De sterren zongen verder.

De schepping groeide verder.

En de Vader glimlachte.

"Kom, Mijn zoon."

"Er is nog zoveel te ontdekken."

En samen wandelden zij verder.

Verder omhoog.

Verder naar binnen.

Verder in het hart van de eeuwige Liefde.

En terwijl nieuwe horizonten zich voor hem openden, begon opnieuw hetzelfde avontuur.

Verder omhoog.

Verder naar binnen.

Verder voorbij de morgen.

Einde van deel II

Of misschien beter:

Het begin van eeuwigheid.

DE ANDER VOORBIJ DE STERREN II

HET LAND ACHTER DE MORGEN

Elias Vermeer heeft het antwoord gevonden op de vraag die zijn leven beheerste:

Bestaat er werkelijk iemand buiten mij?

Na zijn reis door werelden van schaduwen, verlangen, vrijheid en eeuwigheid ontdekt hij dat zijn zoektocht niet eindigde bij de troon van de Schepper. Zij begon daar pas werkelijk.

Wanneer Elias ontwaakt in de nieuwe schepping, betreedt hij een werkelijkheid die mooier, dieper en echter is dan alles wat hij ooit heeft gekend. Samen met oude vrienden, geliefden die hij verloren waande en mensen uit alle tijden en volken ontdekt hij een wereld waarin niets goeds verloren is gegaan.

- Hij wandelt door steden van licht.
- Hij ziet de verborgen geschiedenis van de mensheid.
- Hij ontdekt dat geen enkel gebed ooit vergeten werd.
- Hij ontmoet de mensen achter de grote verhalen van de geschiedenis.
- Hij betreedt de Kronenzaal waar liefde, trouw en opoffering hun eeuwige betekenis ontvangen.
- En uiteindelijk ontmoet hij de Koning Zelf, wiens lichtekeus voor altijd getuigen van een liefde die sterker is dan dood, tijd en sterren.

Maar zelfs de hemel blijkt niet het einddoel te zijn. Want achter iedere horizon opent zich een nieuwe horizon. Achter iedere ontdekking wacht een diepere ontdekking. En achter alle schoonheid, vreugde en heerlijkheid wacht steeds opnieuw dezelfde Persoon:

De Vader.

Geïnspireerd door de bemoeie verbeeldingskracht van C.S. Lewis en geworteld in Bijbelse thema's van opstanding, eeuwig leven, herstel en heerlijkheid, neemt Het Land Achter de Morgen de lezer mee op een ontroerende reis door de nieuwe schepping – een wereld waarin liefde het fundament van de werkelijkheid blijkt te zijn.

EEN ROMAN OVER HOOP.
EEN ROMAN OVER THUISKOMEN.
EEN ROMAN OVER DE EEUWIGE
ONTDEKKING VAN GOD.

*"De hemel is niet het einde van het verhaal.
De hemel is de plaats waar het echte verhaal begint."*

GERARD FELLER

ISBN 978-90-123456-7-8

9 789012 345678 >

